

ZARZĄDZENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. odmówić przyjęcia, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy, wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt II AKz [...], częściowo zmieniającym postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. akt II K [...], w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego K. M.

UZASADNIENIE

W dniu 14 lipca 2021 r. (data stempla pocztowego – k. 4) K. M. złożył do Sądu Najwyższego pismo, z którego wynika, iż domaga się „uchylenia z mocy prawa postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] wydanego w dniu 2 lipca 2020 r., sygn. akt II AKa [...] oraz uchylenia stosowanego tymczasowego aresztu stanowiącego skutek wydanego postanowienia”. Jako podstawę żądania oskarżony wskazał „uchwałę Izby Karnej Sądu Najwyższego w sprawie wadliwego delegowania do Sądu Apelacyjnego w [...] sędziego R. P. oraz wobec stwierdzenia, że jest to bezwzględna przesłanka odwoławcza co do orzeczeń, w wydaniu których brał udział wadliwie powołany sędzia”. Oskarżony podniósł nadto, że wadliwie wydane postawienie w przedmiocie tymczasowego aresztowania z udziałem sędziego R. P. „stanowiło podstawę do wydawania kolejnych tego typu w terminach późniejszych”. Powyższe pismo odnotowane zostało w Repertorium Sądu Najwyższego jako wniosek o wznowienie postępowania w przedmiocie tymczasowego aresztowania zakończonego wskazanym na wstępie kwestionowanym orzeczeniem.

Wniosek powyższy, z uwagi na jego przedmiot, nie był dopuszczalny z mocy ustawy, gdyż nie dotyczył postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem (art. 540 § 1 k.p.k.). Do kręgu orzeczeń, o których mowa w powyższym przepisie zaliczyć należy judykaty rozstrzygające w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego lub szerzej, w których rozstrzygnięto o przedmiocie procesu. Należą do nich zatem również orzeczenia wydawane w różnych kwestiach ubocznych w toku procesu oraz w związku z jego przebiegiem, które rozstrzygają jednak o zagadnieniach autonomicznych. Postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...], wydane w następstwie rozpoznania środka odwoławczego wniesionego od orzeczenia w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania, choć prawomocne, nie kończy postępowania sądowego i nie zapadło w ramach postępowania odrębnego wobec głównego nurtu procesu. Nie nosi również cech autonomiczności, lecz jest fragmentem postępowania co do istoty (odpowiedzialności karnej oskarżonych), dotyczącym kwestii wypadkowej - stosowania środka zapobiegawczego. Wprawdzie orzeczenie to wywołuje niewątpliwie negatywne konsekwencje dla sfery wolności osobistej, lecz nie zmienia to jednak faktu, że nie spełnia warunku określonego w art. 540 § 1 k.p.k. i nie podlega weryfikacji w tym trybie.

Implikacją stwierdzenia prawnej niedopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania w przedmiocie tymczasowego aresztowania była, wynikająca z treści art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., konieczność odmowy jego przyjęcia.